



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 419/2025-42

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Dudíťa (sudca spravodajca) a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] zastúpeného BUZINGER & PARTNERS s. r. o., Námestie Martina Benku 15, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cbi 64/2006 takto

r o z h o d o l :

1. Postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Cbi 64/2006 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Sťažovateľovi **p r i z n á v a** finančné zadostučinenie v sume **300 eur**, ktoré mu **j e** Krajský súd v Bratislave **p o v i n n ý** zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
3. Krajský súd v Bratislave **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľovi trovy konania v sume **949,17 eur** a zaplatiť ich právnemu zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšných častiach ústavnej sťažnosti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Uznesením ústavného súdu č. k. IV. ÚS 419/2025-26 z 26. augusta 2025 bola prijatá na ďalšie konanie ústavná sťažnosť sťažovateľa, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom krajského súdu v napadnutom konaní. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Zároveň žiada o priznanie finančného zadost'učinenia vo výške 25 000 eur a náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je žalobcom v incidenčnom spore vedenom na krajskom súde na základe žaloby doručenej súdu 18. mája 2006.

3. Ústavný súd nálezom č. k. I. ÚS 447/2016-41 z 3. mája 2017 (právoplatným 18. júla 2017, pozn.) konštatoval porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Prikázal krajskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov a sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie vo výške 500 eur a náhradu trov konania.

4. Po rozhodnutí ústavného súdu krajský súd rozsudkom č. k. 8Cbi/64/2006-706 z 31. januára 2017 žalobu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania. Proti rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1Obo/12/2017 z 22. marca 2018, ktorým rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Krajský súd opätovne rozhodol rozsudkom č. k. 8Cbi/64/2006-1439 z 1. augusta 2023. Na odvolanie sťažovateľa najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1Obo/4/2024 z 30. apríla 2025 rozsudok krajského súdu vo vymedzenej časti zmenil a vo zvyšných častiach napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. V napadnutom konaní nebolo do dňa podania ústavnej sťažnosti právoplatne rozhodnuté.

6. Sťažnostná argumentácia je založená na tvrdenom porušení označených práv zbytočnými prietáhmi zo strany krajského súdu v konaní, ktoré je podľa sťažovateľa poznačené extrémnymi prietáhmi. Sťažovateľ poukázal na celkovú dĺžku napadnutého konania, ktorá predstavuje dobu takmer 20 rokov od podania žaloby, a detailne zrekapituloval jeho doterajší priebeh chronologickým prehľadom meritórnych a niektorých procesných rozhodnutí, ktoré boli dosiaľ v konaní vydané.

7. Podľa sťažovateľa z hľadiska predmetu konania nie je vec právne ani skutkovo zložitá, ide o bežný incidenčný spor, ktorý je pravidelnou súčasťou rozhodovacej praxe krajského súdu. Sťažovateľ je v konaní aktívny, na ochranu svojich práv a oprávnených záujmov využil viacero dostupných procesných prostriedkov a zároveň poskytol súdu primeranú súčinnosť a podklady na konanie a rozhodnutie. Z doterajšieho postupu krajského súdu je podľa názoru sťažovateľa zrejmé, že svojou nečinnosťou, resp. nesprávnym a neefektívnym postupom postupuje v zrejmom rozpore s ustanoveniami Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), v dôsledku čoho došlo k porušeniu označených práv. Extrémne prietahy zo strany krajského súdu pritom nemožno ospravedlniť žiadnym legitímnym dôvodom.

II.

Vyjadrenie krajského súdu a replika sťažovateľa

8. Predseda krajského súdu, odvolávajúc sa na písomné stanovisko príslušnej sudkyne spravodajkyne, zrekapituloval priebeh napadnutého konania, ktorého celková dĺžka má byť podľa názoru predsedu krajského súdu ovplyvnená v rozhodujúcej miere najmä správaním, resp. procesnou aktivitou sťažovateľa, čo bolo konštatované už v predchádzajúcom náleze ústavného súdu. Spor je náročný z dôvodu, že síce ide o incidenčnú žalobu, ale predmetom bolo prejudiciálne posúdenie právneho úkonu – uznania dlhu vykonaného v čase, keď už žalovaný mal ustanoveného predbežného správcu. Predseda krajského súdu poukázal na procesnú taktiku žalobcu (sťažovateľa), ktorý zahltil súd množstvom listinných dôkazov. Sám teda nekoná efektívne, preto by malo byť zohľadnené, že k dĺžke konania prispel zásadným spôsobom práve sťažovateľ. Predseda krajského súdu spochybnil argumentáciu sťažovateľa týkajúcu sa údajne svojvoľného rozhodnutia krajského súdu, ktoré nebolo zrušené z dôvodu svojvôle, ale bolo zrušené z dôvodu, že súd nevykonal všetky dôkazy potrebné k zisteniu skutkového stavu. Ústavnú sťažnosť nepovažuje za dôvodnú.

9. Sťažovateľ vo svojej replike v podstatnom uviedol, že nemá žiadny dôvod v konaní spôsobovať prieťahy, a tým predlžovať stav svojej právnej neistoty. Od právoplatnosti nálezu ústavného súdu, v ktorom bolo konštatované porušenie označených práv zbytočnými prieťahmi krajského súdu, uplynulo už viac než osem rokov a vec stále nie je právoplatne skončená. Sťažovateľovi nemožno spravodlivo vyčítať jeho procesnú aktivitu v konaní, pretože vždy postupoval v súlade so zákonom a svoje podania riadnym spôsobom odôvodnil. Na rozdiel od sťažovateľa však postup krajského súdu nemožno označiť za zákonný, čo objektívne vyplýva už z troch rozhodnutí najvyššieho súdu, na ktorých obsah sťažovateľ poukázal. Postup krajského súdu v konaní dlhodobo vyvoláva dojem, že krajský súd nemá záujem na objasnení žiadnych skutkových okolností, ktoré by mohli vyznieť v prospech sťažovateľa, pričom dlhodobo bráni sťažovateľovi v prístupe k spravodlivosti. Podľa sťažovateľa krajský súd hľadá akýkoľvek dôvod, hoci iracionálny a zjavne protiprávny, aby žalobe nevyhovel. Aj k vykonaniu dôkazov navrhnutých sťažovateľom pristupuje krajský súd až na základe výslovného pokynu najvyššieho súdu. Postup krajského súdu sa objektívne javí ako arbitrárny a napĺňa znaky odmietnutia spravodlivosti.

III.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Podstata námietok sťažovateľa v súvislosti s namietaným porušením ním označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru je založená na existencii zbytočných prieťahov v napadnutom konaní zo strany krajského súdu v období po právoplatnosti nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 447/2016-41 z 3. mája 2017, teda v období od 18. júla 2017.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

11. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote,

pretože v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť. Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote tak vychádza z judikatúry ESLP, ako aj zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty.

12. Ústavné zakotvenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo, preto je ich základnou povinnosťou zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník (strana sporu) obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť vychádza najmä zo zásady vyplývajúcej z čl. 17 základných princípov a z textu § 157 ods. 1 CSP. V zmysle čl. 17 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb“ a v zmysle § 157 ods. 1 CSP „súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania“.

13. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou spravidla zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníka súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa.

14. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, ústavný súd poukazuje na svoje právne závery uvedené vo svojom predošlom náleze, ktoré sú v plnom rozsahu aplikovateľné aj na rozhodovanie o aktuálnej ústavnej sťažnosti (nález č. k. I. ÚS 447/2016-41 z 3. mája 2017).

15. Pri hodnotení správania sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že procesná aktivita sťažovateľa, ako aj jeho procesná disciplína vo výraznej miere ovplyvnili dĺžku napadnutého súdneho konania. Na margo rozsiahleho uplatňovania procesnej aktivity sťažovateľa (návrhy na prerušenie konania, námietka zaujatosti, opravné prostriedky) ústavný súd odkazuje na judikatúru ESLP, podľa ktorej sťažovateľovi síce nemôže byť vyčítané uplatnenie procesných prostriedkov, ktoré mu na ochranu jeho práv poskytuje vnútroštátny právny poriadok, avšak na druhej strane nemožno pričítať štátu zodpovednosť za prietahy, ktoré v konaní vznikli v dôsledku nutnosti vysporiadať sa s nimi (k tomu pozri rozsudok ESLP č. 52859/99 z 25. 5. 2004 Dostál proti Českej republike, § 220).

16. Vo výraznej miere ovplyvnila aktuálnu dĺžku napadnutého konania aj procesná disciplína sťažovateľa, ktorá sa prejavila najmä v podávaní opakovaných žiadostí o odročenie pojednávania. Pozornosti ústavného súdu neuniklo, že v rozhodnom období bolo určených jedenásť termínov pojednávania, pričom až osem z nich bolo odročených práve z dôvodov na strane sťažovateľa alebo jeho právneho zástupcu. To malo značný vplyv na celkovú dĺžku konania, čo ústavný súd nemôže ignorovať a zohľadniť túto okolnosť pri rozhodovaní o finančnom zadošťačení.

17. Tretím kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v napadnutom konaní došlo k zbytočným prieťahom, bol postup krajského súdu v rozhodnom období. Ústavný súd už na úvod konštatuje, že už samotná skutočnosť, že vec nebola právoplatne skončená ani po viac ako dvadsiatich rokoch od podania žaloby, nie je zlučiteľná s obsahom práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorého porušenie sťažovateľ namieta vo svojej ústavnej sťažnosti, a je objektívne dostačujúca na vyslovenie jeho porušenia. Nemožno pritom opomenúť, že uplynulo už osem rokov od právoplatnosti v poradí prvého nálezu ústavného súdu konštatujúceho porušenie základných práv sťažovateľa, ktorým bolo navyše krajskému súdu prikázané konať bez prieťahov.

18. V postupe krajského súdu v rozhodnom období identifikoval ústavný súd zbytočné prieťahy spôsobené prvkami neefektívnej činnosti, i keď je potrebné uznať, že v období po právoplatnosti prvého nálezu ústavného súdu sa nevyskytli súvislé obdobia dlhodobej úplnej nečinnosti. Po právoplatnosti nálezu ústavného súdu bolo nariadených jedenásť termínov pojednávania (13. 11. 2018, 17. 4. 2019, 15. 10. 2019, 2. 7. 2020, 17. 9. 2020, 26. 1. 2021, 20. 4. 2021, 22. 6. 2021, 7. 9. 2021, 1. 8. 2023 a 14. 10. 2025), z ktorých sa uskutočnili len tri (15. 10. 2019, 7. 9. 2021 a 1. 8. 2023), pričom k odročeniu pojednávania došlo výlučne z dôvodov na strane sťažovateľa, resp. jeho právneho zástupcu, čo ústavný súd rovnako zohľadnil pri rozhodovaní o finančnom zadost'učinení. Krajskému súdu však možno vytknúť, že dostatočne nevyužil možnosti, ktoré mu poskytuje procesné právo pre prípad opakovaných žiadostí o odročenie pojednávania tou istou sporovou stranou (§ 184 ods. 2 CSP), resp. neuplatnil efektívnejšie nástroje v prípade tvrdeného obštrukčného správania sťažovateľa.

19. Ústavný súd však nemôže neprihliadnuť na existenciu dvoch kasačných rozhodnutí najvyššieho súdu, a to uznesenia sp. zn. 1Obo/12/2017 z 22. marca 2018, ako aj rozsudku sp. zn. 1Obo/4/2024 z 30. apríla 2025. Dôvody, ktoré viedli najvyšší súd k zrušeniu rozhodnutí krajského súdu, sú indikátorom neefektívneho postupu krajského súdu s dopadom na celkovú dĺžku napadnutého konania a s následkom porušenia označených práv sťažovateľa.

20. Vzhľadom na celkovú dĺžku napadnutého konania poznamenanú prvkami neefektívnej činnosti konajúceho súdu dospel ústavný súd k záveru, že krajský súd ani v období po právoplatnosti predošlého nálezu ústavného súdu nepostupoval v napadnutom konaní v intenciách čo najrýchlejšieho a efektívneho prerokovania a ukončenia sporu, a preto znovu rozhodol, že postupom krajského súdu bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

21. Vzhľadom na to, že príkaz konať už bol obsiahnutý v náleze ústavného súdu č. k. I. ÚS 447/2016-41, ústavný súd krajskému súdu opakovane konať v napadnutom konaní neprikázal.

III.2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

22. Na margo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zbytočnými prieťahmi ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach prerokovanej veci napriek celkovej dĺžke napadnutého konania nevidel skutočnosti, na základe ktorých bolo možné konštatovať porušenie uvedených práv. Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu totiž vyplýva, že k vysloveniu porušenia základného

práva na súdnu ochranu môže dôjsť v prípade, ak namietané zbytočné prietahy, ako aj celková doterajšia dĺžka preskúmaného súdneho konania signalizujú, že v postupe súdu došlo k pochybeniam takej intenzity, že s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovanej veci (najmä predmetu konania, teda toho, čo je pre sťažovateľa v stávke) možno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti – *denegatio iustitiae* (pozri m. m. IV. ÚS 242/07 – *a contrario*). O uvedený prípad však vo veci sťažovateľa nejde, najmä s dôrazom na to, že postup krajského súdu a dĺžka jeho konania sú výrazne ovplyvnené procesnou aktivitou a procesnou disciplínou sťažovateľa. Ústavný súd preto ústavnej sťažnosti v uvedenej časti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

III.3. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu:

23. V súvislosti s uvedenými právami, ktoré sťažovateľ taktiež označil v petite svojej ústavnej sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že v okolnostiach prejednáwanej veci absentuje príčinná súvislosť medzi obsahom čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu, ktorých porušenie sťažovateľ namietal, argumentáciou uvedenou v ústavnej sťažnosti a zistenými prietahmi zo strany krajského súdu. Ústavný súd preto nevyhovel ani danej časti ústavnej sťažnosti (bod 4 výroku tohto nálezu).

IV.

Priznanie primeraného finančného zadosťučinenia

24. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva. Ústavný súd považoval v okolnostiach veci, ktoré podrobne spomenul v časti III.1 tohto nálezu, za primerané priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 300 eur, ktoré mu je krajský súd povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (bod 2 výroku tohto nálezu). Ako už bolo uvedené, ústavný súd pri svojom rozhodovaní nemohol ignorovať skutočnosť, že aktuálna dĺžka konania bola vo výraznej miere ovplyvnená práve samotným sťažovateľom. V prevyšujúcej časti požadovaného finančného zadosťučinenia ústavný súd ústavnej sťažnosti nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

V.

Trovy konania

25. Ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov konania v sume 949,17 eur v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a písomné podanie ústavnej sťažnosti) vykonané v roku 2025 podľa § 13a ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky. Ústavný súd nepriznal sťažovateľovi náhradu trov konania za tretí vykonaný úkon právnej služby, t. j. za doručenie repliky k vyjadreniu predsedu krajského súdu, keďže v nej neboli uvedené žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by mali vplyv na rozhodnutie ústavného súdu.

26. Ústavný súd vychádzal zo základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby za rok 2025 v sume 371 eur (1/4 výpočtového základu podľa § 11 ods. 3 vyhlášky), tiež zo sadzby

za náhradu hotových výdavkov (režijný paušál) za každý úkon právnej služby za rok 2025 v sume 14,84 eur (podľa § 16 ods. 3 vyhlášky). Celková suma trov konania tak s príslušnou daňou z pridanej hodnoty, ktorej je právny zástupca sťažovateľa platcom, predstavuje sumu 949,17 eur. Priznanú náhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu